

Životopis pamětníka Zdeňka Žemličky

...je důležité pomáhat...

Pan Zdeněk Žemlička se narodil 22.4.1940 v Táboře. Protože jeho tatínek pracoval jako předseda okresního soudu ve Volyni, své rané dětství prožil tam. Zažil zde osvobození americkou armádou, nástup do první třídy, ale i události roku 1948. Po nástupu komunistů k moci byl jeho tatínek ze dne na den vyhozen z práce. Mladá rodina (se dvěma malými dětmi) se náhle ocitla bez prostředků a bydlení. Pomoc jim nejprve nabídla jedna babička z Písku, potom druhá babička v Praze. Takže během jednoho školního roku vystřídal tři školy. Po dobu co jeho tatínek sháněl práci, rodina musela žít z úspor.

Pan Zdeněk dokončil základní školu už v Praze. V roce 1954 začal studovat SPŠ elektrotecnickou železniční v Panské ulici. Po maturitě v roce 1958 dostal umístěnku do svého prvního zaměstnání v Kralupech nad Vltavou jako technik železničních telefonních ústředen. Zde si zažádal o možnost studia na vysoké škole. Žádost mu byla zamítnuta.

V roce 1959 byl odveden na vojnu do Zvolena, později byl přeložen do Žamberka, kde studoval školu pozemních specialistů letectva. Vojnu dokončil v Trnavě. Svě myšlenky na studium vysoké školy se nevzdal. Protože byl vzorný voják dostal doporučení ke studiu od svého velitele.

V roce 1961 začal dálkově studovat vysokou školu dopravní v Žilině. Úspěšně ji ukončil v roce 1967 získáním titulu Inženýr.

Po vojně se vrátil v roce 1961 do svého původního zaměstnání do Kralup nad Vltavou. Ve stejné pozici telefonního technika byl v roce 1963 přeložen do Prahy, kde poznal svou budoucí manželku. Svatbu měli v roce 1966. Po pěti letech se jim narodila dcera a po dalších pěti druhá dcera.

V roce 1967 dostal nabídku lépe placené práce na Ministerstvu vnitra opět jako telefonní technik ústředen. Zde prožil okupaci vojsky Varšavské smlouvy, také Sametovou revoluci v roce 1989. Ještě stále jako zaměstnanec Ministerstva vnitra byl jmenován do Komise ministra vnitra pro vyšetřování událostí 17. listopadu 1989. Po vzniku úřadu pro migranty se stal ředitelem uprchlického tábora Bělá – Jezová, kde působil od roku 1990 – 1996. Zde se mohlo začít naplňovat jeho životní poslání pomáhat druhým.

Po nástupu do důchodu začal pracovat od ledna 1997 pro Arcidiecézní charitu Praha. Zde si splnil sen pomáhat nejchudším z nejchudších, založením Azylového domu svaté Terezie z Lisieux, který několik let vedl. Pomáhal hlavně bezdomovcům a ostatním lidem na okraji společnosti.

Dnes pan Zdeněk rád tráví čas se svými vnučkami Ester a Deborou.